

заедно съ тогава, до когото е изпратилъ за поука тази своя студия, търговецътъ Г. Золотовичъ, до края на днитѣ си ергенинъ? Или, може-би, за да не си противоречи, той се е поставялъ въ категорията на ония, за които бракътъ се явява спирачка при изпълнението на единъ по-високъ общественъ дългъ? Защото за „философа“ изобщо той бележи, че бракътъ му носи всѣкидневни голѣми грижи и го спъва въ „свършеното му развитие и отдаване на полезни за съгражданитѣ му познания“. А частно за Г. Золотовича, отъ когото очаква много нѣщо за българското дѣло, той мисли: „Ти, който сега толкова се въодушевявашъ и горишъ отъ любовния пламъкъ на родолюбието, възнамѣрявайки единъ день да се проявишъ полезенъ за отечеството и народа ни, ако се оженишъ, бихъ се усъмнилъ въ издържливостъта на тѣзи твои благородни родолюбиви пориви. . .“ Защото тогава, вмѣсто отечеството, на пръвъ планъ идѣли неотклонни семейни задлъжения. Тѣй или иначе, било поради убеждения, било поради случайностъ, Селимински не основава свое семейство, и съ това се обрича на страдания и тежки удари, които може-би щѣха да му бждатъ спастрени. Най-малкото, неговата старческа ипохондрия, съ всичкитѣ си действителни мжки, не би взела тѣзи опасни размѣри и не би довела до единъ печаленъ край.

Близу две години следъ първата редакция на завещанието си, Селимински прави нова подобна разпоредба, много по-кратка, съ 10 члена, отъ 15 септемврий 1866 г., която бива надлежно завѣрена отъ руския императорски консулъ въ Влахо-молдавскитѣ княжества, Потапенко. Споредъ нея, настояникъ на имота трѣбва да бжде Българската добродетелна дружина въ Букурещъ. Този имотъ, откакъ се отдѣлятъ две хиляди желтици за братовчедката на Селимински, Теодорица Н. Драгойчова, като възнаграждение за труда ѝ по гледане на болния, ще послужи за образованието на български младежи въ чужбина, въ факултети, които Добродетелната дружина намѣри за необходимо. Библиотеката и хирургическитѣ инструменти ще се предадатъ на общината на гр. Сливенъ, за да се използватъ отъ българскитѣ лѣкари тамъ. Ржкописитѣ му пъкъ трѣбва да се издадатъ въ преводъ, за да се разпратятъ навредъ, както е казано по-рано.

Въ протоколитѣ на Българската добродетелна дружина